

Olvasmány: 2Sám 12, 7-10.13**Evangélium:** Lk 7, 36 – 8, 3**Szentlecke:** Gal 2, 16.19-21**Évközi 11. vasárnap**Jövő (évközi 12.) vasárnapi szentírási szakaszok: **olvasmány:** Zak 12, 10-11, 13, 1; **szentlecke:** Gal 3, 26-29

EVANGÉLIUM (Lk 9, 18-24): Amikor egyszer Jézus egyedül imádkozott, és csak tanítványai voltak vele, megkérdezte tőlük: „Kinek tartanak engem az emberek?” Ők így válaszoltak: „Van, aki Keresztelő Jánosnak, van aki Illésnek, mások szerint viszont a régi próféták közül támadt fel valaki.” Ő tovább kérdezte: „Hát ti kinek tartotok engem?” Péter válaszolt: „Az Isten Fölkentjének.” Jézus rájuk parancsolt, hogy ezt ne mondják el senkinek. Majd hozzáfűzte: „Az Emberfiának sokat kell szenvednie. A vének, főpapok és írástudók elvetik őt, megölik, de harmadnapra feltámad.” Amikor már sokan gyűltek köréje, ezt mondta: „Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap, és úgy kövessen. Mert aki minden áron meg akarja menteni életét, elveszíti azt. Aki pedig elveszíti életét értem, megmenti azt.”

Elmélkedéshez:

- Kinek tartom Jézust?
- Ki Ő nekem?
- Vállalom-e Vele együtt és Érte a szenvedéseket is, vagy azok alól inkább kibújnék?

Beszámoló-rovat: 50 órás Szentségimádás – így kezdődött

Június 6-án, az esti szentmise előtti szokásos előkészületek a Belvárosi templomban. A szokatlan az, hogy szentmise után a templom mozdítható berendezését szükséges lesz elpakolni az árvíz miatt. Valahol nehéz elfogadni, hogy ez is megtörténhet. Torokszorító érzést váltott ki néhány testvérünkben is, akik ebben a szükségszerű óvintézkedésekben segédkeztek. Visszatérve: a szentmisét megelőzően történt még egy számomra különös dolog. Gábor atya hirtelen megjelent a templom bejáratánál, és előbb a templom kapuját, majd a főbejáratot is teljesen kitérte. Láttam az arckifejezésén, hogy valami nem mindennapi dologra készül. Vajon a tárt ajtó most mit jelent? Bebocsátást vagy kibocsátást, esetleg mindkettőt? Istenre való ráhagyatkozást? Nyilván így szeretne misézni. Végül megkérdeztem, hogy tudok-e végre valamiben segíteni, mire Gábor atya azt válaszolta, hogy szentmise után őrizzem az Oltáriszentséget. Leírhatatlan boldogság töltötte el a szívemet. Nagy ajándék volt számomra ez a pillanat és minden ami utána következett. Azonnal kapcsolatba léptem ismerős testvérekkel, hogy minél többen részt vehessenek a Szentségimádáson, imádkozhassanak ebben a nehéz helyzetben az Úr valóságos jelenlétében. A szentmise után szentségi áldással kezdetét vette egy általam még soha meg nem tapasztalt gyönyörűség: az Úr valóságos jelenléte megszakítás nélkül, „mindaddig, amíg lesz kinn dolgozó ember”. (Ezek Gábor atya szavai voltak.) Isten megérkezett az emberhez. Nem gondolatok által, hanem teljes emberi valóságunkkal érzékelhettük Őt. Köszönjük Istennek, aki a rosszat is jóra tudja fordítani, és mindenkinek, aki valamilyen módon hozzájárult, hogy az „50 órás” Szentségimádás létrejöhessen. *Vjatrák Anna*

Beszámoló-rovat: *Imádkozz és dolgozz, avagy szeress és tégy amit akarsz!*

Szent Benedek és Szent Ágoston egy-egy gondolatát juttatták eszembe az elmúlt napok eseményei, melyek egy meglehetősen keménynek tűnő feladat elé állították Esztergom polgárait. Helytállás minden téren. Talán ez jellemezhetné leginkább azt a gátépítési programot, amely a szeretet egyfajta „árhulláma” emberek százait vonta be abba az ellenállhatatlan tenni akarásba amelybe ha bekapcsolódtál, megtapasztalhattad Isten felemelő szeretetét. Így részeseivé válhattunk Isten programjában az Ő szeretet-tervének, ami nem más, mint Országának építése. Tehettük ezt, mert az Úr valóságos jelenlétében, a kihelyezett forrásból, az Oltáriszentségből meríthettünk lelki, testi erőt egyaránt. Szüntelenül (a nap 24 órájában) áradt ránk az erősítő kegyelem. A Belvárosi templom kitárt kapui mögött az Úr szeme pihent rajtunk miközben dolgoztunk, mi pedig Őt szemlélve imádkoztunk, amikor megpihentünk, ráeszmélve, hogy Jézus valóságos Teste az, ami összekapcsol bennünket. Ebből fakadt e tevékeny szeretet azon gyümölcse, amely képessé tett minket arra, hogy Isten segítségével a rosszat is jóra fordíthassuk. Az árvíz olyan természeti katasztrófák egyike, amelytől lehet rettegni, ha viszont Isten bölcsessége lakik bennünk, akkor a jót tudjuk kihozni belőle. Az esztergomi árvízvédelemben való tevékenységünket nem valamiféle akcióként könyveljük el, hanem tanúságtételként Isten történelmében, amely a személyes példáról, a krisztusi közösség szerepéről szól, magába

foglalva az igehirdetést is, mint hatékony evangelizációs eszközt. Tegyük ezt a „mai napon” embertől-emberig, embertől-Istenig. *Vjatrák Anna*

Beszámoló-rovat: Tanúságtétel a szentségimádásról

Június 6-án, este 8 körül hívott fel Gabica (a sekrestyésünk), hogy Gábor atya egész napos szentségimádást tervez másnap reggel 8-tól, és a segítségemet kérte, miszerint értesítem azokat, akikről tudom, hogy szívesen vállalnak szolgálatot az Oltáriszentség mellett. Nem tudom, hány testvérnek telefonáltam, kérve a szolgálatukat és a segítségüket, hogy minél több emberhez eljusson a hír. 6 éve voltam először szentségimádáson, úgy hogy semmit nem tudtam erről, hiszen felnőtt megtérőként a Hit Gyülekezetében kezdtem a hívó életet. Azon az estén végleg elköteleződtem a Katolikus Egyház és az Eucharisztia mellett, így hát – elfeledkezve az árvízről – kitörő örömmel fogadtam a lehetőséget. Én másnap dolgoztam (az egészségügyben nem könnyű rendkívüli szabadnapot kérni), ezért csak telefonon érdeklődtem: van elég ember a templomban? Talán sokaknak furcsa, de ez sokkal jobban aggasztott, mint az ilyen van-e elég ember a homok lapátolására. A szükség úgy hozta, hogy mégis rendkívüli kilépőt kellett kénem, és – köszönöm a főnökeimnek – meg is kaptam, így péntek délutántól már én is a téren lehettem. Gábor atya azt mondta, „amíg van jelentkező, nem teszi el az Oltáriszentséget”. Telefonok újra és újra, hogy a folyamatos szolgálatot biztosítsuk. És az emberek jöttek és jöttek, mintha az Úr angyalai terelték volna Őket a templomba. Péntek délelőtti csoportok jöttek az iskolákból, délután jöttek a munkahelyekről, este jöttek az otthonukból. Nagyon sokan átértékelték, milyen fontos, és most a veszedelemben különösen is az, hogy ne csak emberi erővel harcoljunk a természet ellen.

– Atya, maradhatunk éjjel is?

– Ha van jelentkező, maradhattok.

Most már beismerem: hazárdíroztam. Nem tudtam, lesz-e olyan ember, aki bevállalja az éjszakai szolgálatot. Tehát újabb telefonáradat, bár tudtam, hogy ezt ilyen hirtelen szinte esélytelen megszervezni. Legalábbis emberi erővel. Egyet tudtam, én maradok. Maradok, mert én már megtapasztaltam, milyen áldás a virrasztás az Oltáriszentség előtt, és nagyon ritkán van erre lehetőség. Van egy falu, ahol mindig nyitva van a templom ajtaja. Az idős plébános azt mondta: „Inkább rabolják ki a templomot, minthogy akár csak egy ember ne tudjon bemenni az Úr elé.” Ez is bennem volt, nem tudhattam, hányan szeretnének éjjel eljönni, ha csak fél vagy egy órára, és most Gábor atya megadta ezt a lehetőséget. Nagy örömömre még mindig jöttek az emberek. Az utolsó házaspár 1:30-kor jött, és maradt 2:30-ig. Annyira örültem nekik! Az még nagyobb meglepetés volt, hogy az éjszaka folyamán a téren örködők is betértek rövidebb imára, majd reggel már 5:30-tól folyamatosan váltották egymást az emberek. A második éjszakan szintén folyamatos volt a szolgálat, ami folytatódott a harmadik napon, a harmadik éjszakán és a negyedik napon is. Jöttek Kertvárosból is, mert megtudták másoktól vagy a Mária Rádióból, hogy nyitva a templom. Meglepő volt, hogy jött protestáns testvérünk is, aki elsírta magát az Oltáriszentség előtt.

(Folytatás a 2. oldalon)

(Folytatás az 1. oldalról) Jöttek olyanok is, akik nem hívők, de érezték, hogy itt valami nem mindennapi dolog történik. Két különösen kedves élményemet szeretném megosztani. Kollégám, mikor megismertem, ateistának vallotta magát, főként ezért igen rossz volt a kapcsolatunk. Állandóan piszkált a hitem miatt, folyamatosan provokált. Az elmúlt két évben folyamatosan javult a kapcsolatunk, illetve az Ő kapcsolata az Istennel. Már nem azt mondja, hogy hitetlen, sőt, saját bevallása szerint inkább hívő, de még nem találta meg a helyét (nehéz Őt nem befolyásolni, de ez nem az én dolgom). Nagy meglepetésemre rám köszönt a templom előtt.

– Te, figyelj, ide én is bemehetek?

Mivel éppen akkor senki sem imádkozott, körülvezettem a templomban, röviden elmondva a legfontosabb dolgokat: oltárok, szentek, keresztút, stb. Az oltáriszentség előtt térdet hajtottam és azt mondtam, hogy „és Ő a legfontosabb, hitünk középpontja”. Kollégám megilletődötten állt az Úr Jézus előtt, nyoma sem volt szokásos pökhendiségének, cinizmusának. Amikor kimentünk, csak annyit mondott:

– Ria, ez gyönyörű. Most már értem, miért szeretsz te ennyire itt lenni.

A másik eset vasárnap hajnalban történt. Egy testvérünket kikísértem a templomból, és pár percet beszélgettünk az ajtó előtt. Fialat fiúk köszöntek rám, akiket régóta ismerek, és tudom róluk, hogy nem a templom az életerük. Ők is azt kérdezték, bejöhettek-e.

– Hát persze, bárki bejöhet.

– De mi nem járunk templomba...

– Tudom – válaszoltam. De remélem, fogtok – gondoltam.

Az „idegenvezetés” ugyanúgy zajlott. Röviden, számukra érthetően, csak kissé más „nyelvjárásban”, mint kollégám esetében. Valamiért úgy éreztem, hogy a keresztutat kell kissé kiemelni.

A fiúk néma csöndben mentek ki a templomból, és én újra imába merültem. Rövid idő múlva líbasorban visszajöttek, és zavartan, sután beültek az előttem levő padba. Nem nézelődtek, nem beszélgettek, csak nézték némán az Úr Jézust. Majd az egyik hátrafordult, s megkérdezte:

– Te most kivel beszélgetsz? Istennel vagy Jézussal?

Elnevettem magam.

– Jó kérdés, én sem mindig tudom, hiszen három személy, de egy Isten. Én mondom a magamét, Ők meg elosztják egymás között. *Ria*

Beszámoló-rovat: Ez az a nap!

Szeret engem az Isten. Amikor úgy érzem, elborít a sötétség, nincs erőm tovább harcolni a harcot, mindig elvezet valahová, ahol megújul az erőm. Ez történt május 31-én is, amikor elmentem az *Ez az a nap!* 24 órás rendezvényére. Már évekkal ezelőtt hallottam erről a dolgról, de akkoriban még nem tudtam ennyire Istenre hagyatkozni, és nem voltam ilyen merész az ismeretlen dolgokkal szemben. No meg az anyagi helyzetem és a gyerekeim kora sem engedte meg az ilyen kiruccanásokat. Tavaly Anna lányomtól és a barátjától szülinapi ajándékként kaptam a jegyet (nagyobb ajándék volt, hogy Ők is eljöttek). Olvastam az ismertetőn, hogy 24 órás dicsőítés is lesz, de – akárcsak a folyamatos imát és szentségimádást – ezt lehetetlennek, elírásnak véltem. Ki az az eszement, aki 24 órán keresztül énekel? Így hát csak kora reggel mentem fel Pestre, „okos leányként”, aki megy is, nem is, hoz is, nem is. Az Aréna különermébe lépve mellbevágott a kegyelem. Senki nem törődött velem, mint új érkezővel, mégis éreztem a szeretet, a békét, az örömet. Azonnal megszületett az elhatározás, jövőre is jövök, de már előző este. Lélekben nagyon készültem az eseményre, nemcsak a koncertre, a 24 órás dicsőítésre is. Főleg miután három hete Vácon, az Eucharisztikus Konferencián megtapasztaltam, milyen csodálatos dolog az időről megfelelően az egész napot Istennel tölteni. Lekéstem a buszt, Pesten nem tudtam villamosjegyet venni (jó keresztény nem bliccel, de én most igen). Késtem egy órát, nem tudtam a rendezvény kezdetére a Stadionba érni. Ezen a környéken nem vagyok ismerős, a főbejárat zárva, a nyíl szerint menjek balra (oké, legalább tudom, hogy nem maradt el), sötét van, itt út sincs, Uram Veled akarok lenni, segíts. Kicsit elbizonytalanodtam. „Biztos, hogy nekem itt kell lennem, ha ez ilyen nehezen indul?” Amikor végre megláttam a bejáratot, felbizsergett bennem az öröm. Amikor meghallottam a kiszűrődő dicsőítő zenét, felujjongott a lelkem, „Uram, megjöttem!” A teremben rengetegen voltak, alig találtam helyet a világszínvonal háttiszákonnak, de természetesen volt, hogy elfészkelődjek, elhelyezkedjek, hiszen itthon vagyok Atyám jelenlétében, testvéreim között. A fellépők óránként váltották egymást, jobbnál jobb, szebbnél szebb, ismeretlen vagy ismert dalokkal. Nagyon kedves dolog volt, hogy minden csapatot kísért néhány ember a városukból, vagy a közösségükből, így a „hallgatóság” sem hallgatott, folyamatos volt az ének közöttünk is Akárcsak Vácon, az Eucharisztikus Konferencián, ahogy múlt az idő, egyre kevesebben lettünk, sokan éjfél előtt hazamentek, de ez a hangulatot cseppet sem befolyásolta, sőt! És itt nem a dínomdánomra gondolok, hiszen voltak nagyon csendes,

elgondolkodtató dicsőítések, halk imák. „Hívlak, Urunk, szükségünk van Rád, hogy többet adj magadból, jó Atyánk.” Csodálatos volt ezt énekelni hajnali 3-kor a szentendrei dicsőítő csapattal. Szívünkben szólt a dal, és nem maradt válasz nélkül, mert ha Istenhez szólunk, Ő válaszol, megérinti a szívünket, a lelkünket, és betölt minket Szentlelkével. Egyre erősebb lett az érzés, összetartozunk, egy család vagyunk, egy az Istenünk, egy a mi Édesapánk! Megint „időutaztam” Dávid idejébe, amikor folyamatosan dicsérték a Seregek Urát. Aki elfáradt, leheveredett a fal mellett, majd, ha pihent egy kicsit, folytatta dicsőítést. Velük volt az Isten. Mint ahogy mi is érezhettük a jelenlétét. Délután 5-kor kezdődött a „nagy” koncert, hatalmas színpadon, hatalmas technikával, hatalmas lelkesedéssel a színpadon és a nézőtéren egyaránt. Csizsér Laci, Prazsák Laci, Dobner Illés, Pintér Béla, Gábel testvérek, külön-külön is csodálatos emberek csodálatos dicsőítésekkel. Most így együtt, hatalmas erővel és szeretettel sugároztak. Megható és magával ragadó volt Isten iránti szeretetük, amit dalban mondtak el Istennek és nekünk. A Bolyki Brothers tiszta hangjai, egyszerű őszinte vallomásai is mindenkit megérintettek. A Gateway Worship dinamikája felrázta az embereket. Israel Houghton dalai már „előkészített” szívekre találtak. Sokezer ember énekelt, imádkozott énekelve az Úrnak, felekezeti hovatartozástól függetlenül. A váci Eucharisztikus Konferencia után azt írtam, azt mondtam: „Jó dolog az Oltáriszentség jelenlétében imádkozni, élni, lélegezni.” Néhány éve még nem tudtam ezt elképzelni, mint ahogy azt sem, hogy ki az az „eszement”, aki 24 órán keresztül énekel. Fáradtan, de boldogan és feltöltődve jöttem haza, és szeretném elmondani mindenkinek: jó dolog az Urat dicsérni, jó dolog Vele ilyen önfeledten ünnepelni. *Ria*

Felhívás: Plébániai hittantábor

A plébániai hittantábor az idei évben július 1-től 6-ig, Szobon, a plébánián lesz. A jelentkezési lap az újságos asztról elvihető vagy a plébánia honlapjáról letölthető. A várható költség 15 000 Ft. Akinek ez gondot okoz, kérjük, a jelentkezésnél jelezze! A kitöltött jelentkezési lapokat kérjük a sekrestyében, illetve a plébánián mielőbb leadni!

HIRDETÉSEK

- + **Keddenként este 6 órától** a szentmise kezdetéig szentségimádási lehetőség van. Minden hónap első keddjén a Jó Pásztor közösség vezetésével, a többi kedden egyéni, csendes módon történik a szentségimádás. A szentségimádás alatt gyóntatás is van. Élünk a lehetőséggel!
- + **Június 29-én, szombaton lesz Szent Péter és Pál napja, templomunk búcsú napja.** a szentmise **10 órakor** lesz, utána szeretettel várjuk a híveket a templomkertben egy tál meleg étellel, az Ettore cukrászda jóvoltából fagyalattal és – ha a testvérek be tudnak segíteni – süteményekkel. A gyermekeknek megint szervezünk játékállomásokat is, ha vannak erre vállalkozó felnőttek.
- + Taki rejtvények, feladatok is nyári szabadságra mennek. Így ezekkel szeptemberben találkozhatnak újból a gyermekek.

BELVÁROSI TEMPLOM MISERENDJE:

hétfő – péntek: **este 7 óra**; vasárnap: **10, ½ 12 és este 7 óra**

VIZIVÁROSI TEMPLOM MISERENDJE:

vasárnap: **½ 9**

Szent István kápolna: hétfő – péntek: **½ 8**; szombat: **este 6 óra (előesti)**

Zárdatemplom: hétfő – vasárnap: **7 óra**

TOVÁBBI LITURGIÁK:

minden kedd: 18:00-19:00: szentségimádás (Belváros)

minden szerda: 20:30-21:00: szentségimádás (Belváros)

második szombat: 13:00-18:00: szentségimádás (Belváros)

utolsó csütörtök: 20:30-21:30: szentségimádás (Szt. István kápolna)

A héten kereszteltük: **Fehér Rafael Lajos, Becse Benedek és Bernárd**

Mária Rádió Fm 97,4 Mhz; Életjel Rádió: www.eletjel.hu

HARANGSZÓ

A Belvárosi és Vizivárosi Plébánia közös hírlevele

(megjelenik hetenként)

Alapító: Dr. Beer Miklós

Felelős kiadó: Dr. Harmai Gábor

Szerkesztőségi e-mail: harangszo@egomnet.hu

A Plébánia telefonszáma: **33 / 898-124 és 20 / 775-2841**

A Belvárosi Plébánia bankszámlaszáma: 10918001-0000029-05960007

A Vizivárosi Plébánia bankszámlaszáma: 10918001-0000094-73080007

www.belvarosiesztergom.hu; sztpeterespal@egomnet.hu